

HARLAN KOBEN
UHVAĆEN

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

Harlan Coben
COUGHT

Copyright © 2010 by Harlan Coben
All rights reserved
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ani
od najsrećnijeg čoveka na svetu*

PROLOG

BIO SAM SIGURAN da će mi se život rastočiti otvorim li ta crvena vrata.

Znam, zvuči melodramatično i dakako proročki, mada nisam sklon ni jednom ni drugom, a i zaista ničeg zloslutnog nije bilo kod tih vrata. U stvari, bila su više nego obična, drvena vrata podeljena na četiri polja, onakva kakva vidate da čuvaju tri od četiri kuće na periferiji. Vrata s izbledelom bojom, zvekirom u visini grudi koji niko i ne koristi i kvakom od lažnog mesinga.

Dok sam im prilazio, pri udaljenoj svetlosti ulične lampe što mi je jedva osvetljavala put, taj mračni razjapljeni otvor, nalik čeljusti spremnoj da me celog proguta, nisam mogao da se otresem sve jezivije slutnje. Svaki korak mi je predstavljao napor, kao da ne hodam po tu i tamo naprsloj stazi, već kroz vlažni cement. Telo mi je odavalo sve klasične simptome pretnje što se nadvila nad mene. Jeza duž kičme? Tu je. Nakostrešene malje po rukama? Aha. Bockanje u dnu vrata? Prisutno. Pecanje po glavi? Još kako.

Kuća je bila u mraku, nijedno svetlo nije bilo uključeno. Kajna me je upozorila da će biti tako. Ipak mi se činilo da je kuća

suviše neupadljiva, previše bezlična. To me je iz nekog razloga brinulo. Uz sve to kuća je bila izolovana u dnu slepe ulice, onako zgurena u pomrčini, kao da odbija uljeze.

To mi se nije dopalo.

Ništa mi se tu nije dopalo, no to mi je posao. Kad je Kajna pozvala, samo što sam završio trening sa košarkaškim timom poletaraca četvrtaka iz siromašne njujarške četvrti. Moj tim, klinci koji su kao i ja proizvod hraniteljskog vaspitanja (a mi sebe nazivamo Bezbrižni, što je skraćeno od *bez roditeljske brige* – crni humor), uspeli su za dva poslednja minuta da izgube prednost od šest poena. Na terenu, baš kao i u životu, Bezbrižni pod pritiskom ne reaguju baš sjajno.

Kajna me je pozvala upravo kad sam okupio svoje mlade košarkaše na podsticajni govor nakon utakmice. Govor koji se obično svodio na to da svojim štićenicima uputim neke misli koje mogu da im izmene život, kao što su: „Trudili ste se“, „Dobićemo ih idući put“, ili: „Ne zaboravite da imamo utakmicu sledećeg četvrtka“, i koje su se uvek završavale sa: „Ruke u sredinu“, pa urlikom: „Odbrana“. Biće da smo taj poklič izabrali zato što uopšte nismo imali odbranu.

„Dene?“

„Ko je to?“

„Kajna. Molim te dođi.“

Glas joj je drhtao, pa sam raspustio tim, uskočio u auto i sad sam, eto, stigao. Čak nisam imao vremena ni da se istuširam. Vonj znoja iz fiskulturne sale pomešao mi se sa smradom znoja od straha. Usporih korak.

Šta je to sa mnom?

Pre svega, verovatno je trebalo da se istuširam. Bez tuširanja mi nije ni do čega. Nikad mi nije ni bilo. No Kajna je bila uporna. Odmah, molila me je. Dok niko ne stigne kući. I tako

eto mene u svojoj majici potamneloj od znoja i prilepljenoj uz grudi, kako idem prema onim vratima.

Kao i većina mladih s kojima radim, Kajna ima ozbiljne tegobe i možda sam zbog toga bio zabrinut. Nije mi se dopalo kako je zvučala preko telefona, nimalo se nisam radovao ovom susretu. Duboko udahnuvši, osvrnuo sam se. U daljini sam video neke znake života te večeri u predgrađu – svetla po kućama, treperenje televizora ili možda monitora kompjutera, otvorena vrata garaže – no u ovom slepom završetku ulice nije bilo ničega, ni zvuka ni pokreta, samo tišina i mrak.

Zavibrirao mi je mobilni telefon, zbog čega gotovo iskočih iz kože. Pomislilih da je Kajna, ali je bila Džena, moja bivša žena. Pritisnuh dugme i rekoh: „Ćao.“

„Mogu li da te zamolim za uslugu?“, upita me ona.

„Trenutno sam prilično zauzet.“

„Samo mi treba da čuvaš decu sutra uveče. Možeš povesti i Šeli ako hoćeš.“

„Šeli i ja, ehm, imamo neke trzavice“, rekoh.

„Opet? Ali ona je sjajna za tebe.“

„Teško mi je da zadržim sjajne žene.“

„Kako mi je to poznato.“

Džena, moja divna bivša, preudala se još pre osam godina. Novi muž joj je Noel Viler, ugledni hirurg. Noel volontira kod mene u tinejdžerskom centru. Volim Noela i on voli mene. Ima kćerku iz prethodnog braka, a on i Džena imaju šestogodišnju Kari. Ja sam Karin kum i obe me zovu čika Den. Ja Vilerovima čuvam decu.

Znam da sve ovo zvuči vrlo kulturno i bajkovito, verovatno i jeste. U mom slučaju to bi moglo da bude samo pitanje nužde. Nemam nikog drugog – nemam ni roditelja ni braće i sestara – znači, najbliže što imam porodici jeste moja bivša žena. Deca

s kojom radim, za koju se zalažem i trudim da im pomognem i zaštitim ih, ona su moj život, a u suštini nisam siguran radim li išta dobro.

Džena reče: „Zemlja zove Dena.“

„Doći ću“, rekoh joj.

„U pola sedam. Nema ti ravnog.“

Džena napravi zvuk cmakanja u slušalicu i prekide vezu. Zagledah se na tren u telefon, setih se našeg venčanja. Pogrešio sam što sam se oženio. Grešim čim se previše približim ljudima, ali to je ipak jače od mene. Neka neko naštimuje violine pa da počnem da filozofiram kako je bolje biti voljen pa ostavljen nego nikad ne biti voljen. Mislim da se to na mene ne odnosi. U čovekovo DNK je da ponavlja greške, čak i kad se opeče. I tako sam ja, jedno siročče, prokrčio sebi put do Lige bršljana,* ali nikad nisam zaista precrtao ono što jesam. Stvarno zvuči otrcano, ali želim nekoga u životu. Avaj, sudbina mi nije takva. Ja sam samotnjak kome nije suđeno da bude sam.

„Dene, mi smo šljam evolucije...“

Ovome me je učio moj omiljeni hraniteljski „otac“. Bio je profesor na koledžu i voleo je da se upušta u filozofske rasprave.

„Razmisli, Dene. Šta su kroz čitavu istoriju čovečanstva radili oni najjači i najbistriji? Borili se u ratovima. Tako je bilo sve do prošlog veka. Dotad smo slali bezuslovno najbolje da se bore na frontu. I ko je ostajao kod kuće i razmnožavao se dok su najbolji umirali na dalekim bojištima? Kljakavi, bolesni, slabi, pokvareni, kukavice – ukratko, najgori među nama. Tako smo mi njihov genetski usputni proizvod, Dene – hiljade godina iskorenjivanja sortnog i čuvanje škarta. Zato smo svi šljam – otpad vekovnog lošeg uzgoja.“

* Engl.: Ivy League, naziv za najstarije i najuglednije koledže u SAD, nastao zbog njihovih fasada obraslih bršljanom. (Prim. prev.)

Prenebregoh zvekir i zglobovima šake lako lupnuh u vrata. Ona se uz škripu odškrinuše. Promaklo mi je da nisu zatvorena.

Ni to mi se nije dopalo. Mnogo toga mi se tu nije dopalo.

Kao klinac gledao sam mnogo filmova strave i užasa, što je čudno jer sam ih mrzeo. Mrzeo sam kad me nešto zaskoči. I zaista nisam podnosio filmska krvoprolića. No svejedno sam ih gledao i radovao se predvidljivo moronskom ponašanju glavnih junakinja, a sad su mi se upravo ti prizori ponavljali u glavi, oni gde pomenuta moronka kuca na vrata koja se otvore, a ti povičeš: „Beži, ti polugola glupačo!“, a na tvoje čuđenje ona ne pobegne i dva minuta kasnije joj ubica navali na lobanju i proždere joj mozak.

Trebalo bi odmah da odem.

I hoću. Ali onda se setih Kajninog poziva, reči koje je izgovorila, drhtaja u njenom glasu. Uzdahnuh, nagnuh glavu kroz prorez i provirih u predsoblje.

Mrak.

Dosta je bilo tajanstvenosti.

„Kajna?“

Glas mi odjeknu. I očekivao sam da ću naići na muk. To bi bio sledeći korak, zar ne? Odgovora nije bilo. Otvorih još malo vrata, obazrivo kroćih...

„Dene? Pozadi sam. Uđi.“

Glas je bio prigušen, dalek. Ni to mi se nije dopalo, ali više se nipošto ne bih povukao. Povlačenje me je u životu mnogo koštalo. Više nisam oklevao. Znao sam šta treba da radim.

Otvorio sam vrata, ušao i zatvorio ih za sobom.

Neko drugi na mom mestu poneo bi pištolj ili bilo kakvo oružje. Već sam razmišljao o tome. No to jednostavno nije moj način. Sad nisam imao vremena da se vajakam zbog toga. Kod kuće nije bilo nikoga. Kajna mi je to rekla. A i da je nekog bilo, pa, o tome bih brinuo kad dođe trenutak.

„Kajna?“

„Idi u dnevnu sobu, stižem za sekund.“

Glas mi se učini... čudan. Ugledah svetlost na kraju hodnika pa krenuh k njoj. Sad začuh šum. Zastadoh i oslušnuh. Ličilo je na šuštanje vode. Možda tuša.

„Kajna?“

„Samo da se presvučem. Izlazim za sekund.“

Uđoh u slabo osvetljenu dnevnu sobu. Spazih prekidač s podešivačem pa pomislih da ga pojačam, ali na kraju odlučih da ga ostavim tako. Oči mi se dosta brzo privikoše. Soba je bila optočena jeftinom lamperijom što je pre ličila na plastiku nego na nešto iz porodice drveća. Tu behu i dva portreta žalosnih klovnova s ogromnim cvetovima u reveru, slike kakve možeš da nađeš na rasprodaji pred nekim izuzetno bednim motelom. Na pultu je stajala otvorena velika boca neke nepoznate votke.

Učini mi se da čujem šapat.

„Kajna?“, doviknuh.

Niko ne odgovori. Ustadoh, oslušnuh da čujem novo šaputanje. Ništa.

Uputih se pozadi, prema mestu odakle sam čuo tuš.

„Odmah izlazim“, začuh onaj glas. Ustuknuh, osetih jezu. Sad sam bio bliže glasu. Bolje sam ga čuo. A evo šta mi je kod njega bilo naročito čudno:

Uopšte nije ličio na Kajnin glas.

Spopadoše me tri osećanja. Prvo – panika. Ovo nije Kajna. Odlazi iz te kuće. Drugo – radoznalost. Ako nije Kajna, ko je to onda, dovraga, i šta se ovde događa? Treće – opet panika. Na telefonu je bila Kajna – šta li se onda njoj dogodilo?

Nisam mogao tek tako da istrčim.

Koraknuo sam prema vratima i tad se to dogodilo. U lice mi je blesnuo reflektor i zaslepio me. Ustaknuo sam i digao šaku preko lica.

„Den Merser?“

Žmirnuh. Ženski glas. Profesionalan. Dubok. Čudno poznat.

„Ko je to?“

Odjednom se u sobi stvoriše još neki ljudi. Čovek s kamerom. Još jedan s nečim nalik mikrofonu. I žena s poznatim glasom, zgodna žena kestenjaste kose u poslovnom kostimu.

„Vendi Tajns, *NTC Novosti*. Zašto si ovde, Dene?“

Zinuh, ali ne uspeh ni da prozborim. Prepoznao sam ženu po slici iz časopisa te televizijske stanice...

„Dene, zbog čega si se upustio u seksualni razgovor preko telefona s trinaestogodišnjakinjom? Snimili smo tvoj razgovor s njom.“

...kao onu što pred kamerama postavlja zamku i u nju hvata pedofile da ih ceo svet vidi.

„Jesi li ovde zbog seksa sa devojčicom od trinaest godina?“

Udari me svest o tome šta se događa i sledi mi srž u kostima. U sobu navali još sveta. Možda producenti. Još jedan kameraman. Dva policajca. Kamere mi se primakoše. Svetla se pojačase. Po čelu mi iskočiše graške znoja. Zamucah, pokušah da poreknem.

No sve već beše gotovo.

Emisija je emitovana dva dana kasnije. Čitav svet je video.

I baš kao što sam nekako znao dok sam prilazio onim vratima, život Dena Mersera se rastočio.

KAD JE MARŠA MAKVEJD UGLEDALA kćerkin prazan krevet, nije je uhvatila panika. To će kasnije doći.

Ona se te subote probudila u šest ujutro, prilično lepo raspoložena. Ted, za kog se udala pre dvadeset godina, spavao je u krevetu pored nje. Ležao je potrbuške prebacivši joj ruku oko pasa. Ted je voleo da spava u majici i bez gaća. Bez ičega. Go od

pojasa nadole. „Tako moj čovek dole ima prostora da cunja“, rekao bi cereći se. A Marša bi oponašala raspevani govor kćerki tinejdžerki i rekla: „P-I“ – previše informacija.

Marša se izvukla iz njegovog zagrljaja i sišla u kuhinju. Skuvala je sebi kafu u novom *Kjurigovom* aparatu za filter-kafu. Ted je obožavao sprave – dečaci i njihove igračke – ali ova je zaista imala svrhu. Uzmeš kesicu i staviš je u aparat – i eto kafe. Nema ekrana, nema dugmića, bežičnog napajanja. Marši se to dopalo.

Nedavno su dovršili proširivanje kuće – dodali su spavaću sobu i kupatilo, a uz to i produžili kuhinju zastakljenim uglom. U tom kutku je jutrom bilo obilje sunca te je to postalo omiljeno Maršino mesto u kući. Uzela je kafu i novine, pa se smestila na sedište uz prozor i podvila noge pod sebe.

Božanstveno.

Preputila se čitanju novina i srkanju kafe. Za nekoliko minuta će morati da proveri raspored. Rajan, njen sin, koji je pohađao treći razred, imao je u osam košarkašku utakmicu. Ted mu je bio trener. Već drugu sezonu zaredom njihov tim nije nijednom pobedio.

„Zašto tvoji timovi nikad ne pobeđuju?“, pitala ga je Marša.

„Biram decu po dva kriterijuma.“

„A to su?“

„Koliko im je fin otac i koliko seksi majka.“

Lupnula ga je u šali, a možda bi se i zabrinula da nije videla mame pored terena i znala kako se on samo šali. U stvari, Ted je bio sjajan trener, ne baš po strategiji, već po odnosu prema dečacima. Svi su voleli i njega i njegov nedostatak takmičarskog duha, jer su i netaleantovani igrači, oni što bi ih obično odbacili do kraja sezone, kod njega dolazili svake nedelje. Ted je čak odabrao jednu *Bon Džovijevu* pesmu i izmenio joj reči: „Ti daješ gubitku lepo ime.“ Klinci bi se smejali i pozdravljali svaki koš, a kad si u trećem razredu, tako i treba da bude.

Maršina četrnaestogodišnja kćerka Patriša imala je probu za predstavu prvaka, skraćenu verziju mjuzikla *Jadnici*. Ona je imala nekoliko manjih uloga, koje je izgleda nisu ometale u učenju. Njeno najstarije dete Hejli, maturantkinja gimnazije, držala je „kapitenske treninge“ u ženskom lakros timu. Kapiten-ski treninzi nisu bili zvanični, već više prilika da se prošvercuju mimo smernica datih za srednoškolske sportove. Ukratko, nije bilo trenera, ničeg zvaničnog, samo opušteno okupljanje, sjajne neobavezne utakmice ako hoćete, koje vode kapiteni.

Kao i mnogi roditelji iz malog mesta, Marša je prema sportovima gajila pomešana osećanja ljubavi i mržnje. Znala je kako su na duži rok ta osećanja nebitna, ali je ipak uspevala da im podlegne.

Polu sata mira na početku dana. Samo to joj je bilo potrebno.

Popila je prvu šolju, pa stavila kesicu za drugu i podigla modni deo novina. U kući je još vladala tišina. Popela se da proveri decu. Rajan je spavao na boku, lica okrenutog vratima, pa je majka na njemu mogla da vidi odraz lika njegovog oca.

Patrišina soba je sledeća. I ona je još spavala.

„Dušo?“

Patriša se mrdnula, možda i nešto promrmljala. Njena soba, kao i Rajanova, izgledala je kao da je neko na ključnim mestima po fiokama poređao štapine dinamita pa ih potpalio – neki delovi odeće su se kao razneti vukli po podu, ostali su izmrcvareni visili iz fioka, kao presamićeni na barikadama u Francuskoj revoluciji.

„Patriša? Proba ti počinje za sat.“

„Ustajem“, zastenja devojčica glasom koji uopšte nije potkrepljivao to što je rekla. Marša ode do sledeće, Hejline sobe i virnu u nju.

Krevet je bio prazan.

Bio je i namešten, ali to je nije iznenadilo. Za razliku od sestrine i bratovljeve, ova soba je uredna, čista, do sitnica sređena. Mogla bi da posluži kao reklama u salonu nameštaja. Na podu nije bilo odeće, svaka fioka je bila lepo zatvorena. Pehari – a njih je mnogo – savršeno su poređani na četiri police. Ted je nedavno okačio tu četvrtu policu, kad je Hejlin tim osvojio letnji turnir na Frenklinovim jezerima. Hejli je pedantno raspodelila pehare na četiri police ne želeći da na najnovijoj stoji samo jedan. Marši nije bilo baš najjasnije zbog čega. Verovatno delimično zato što Hejli nije htela da izgleda kako iščekuje nove nagrade, ali više zbog njene urođene odbojnosti prema neorganizovanosti. Svaki pehar je bio na jednakom odstojanju od drugih, pa ih je, kako je koji stizao, pomerala s deset centimetara na pet, pa na dva i po. Hejli je u svemu tražila ravnotežu. Bila je dobra devojka, pa iako je to divno – ambiciozna devojka koja radi domaće zadatke bez podsećanja, koja ne dozvoljava da drugi o njoj misle loše, koja se većito nadmetala – njena stalna napetost, gotovo opsesivno-kompulsivna, brinula je Maršu.

Sad se Marša zapita kad li je Hejli došla kući. Više joj nisu ograničavali izlaske jer za to jednostavno nije bilo potrebe. Bila je odgovorna maturantkinja koja nikad nije zloupotrebila ukazano poverenje. Marša je prethodne večeri bila umorna pa je oko deset otišla u krevet. Većito „uspaljeni“ Ted brzo je došao za njom.

Marša je taman pošla dalje ne razmišljajući više o tome, kad ju je nešto, a ne bi umela da kaže šta, navelo da ubaci veš na pranje. Uputila se ka Hejlinom kupatilu. Njena mlađa deca Rajan i Patriša verovali su da je „korpa“ eufemizam za „pod korpu“ ili „bilo gde sem u nju“, međutim Hejli je, naravno, poslušno, predano i svakodnevno u korpu stavljala veš koji je tog dana nosila. I upravo tad je Marša osetila kako joj se u grudima obrazuje kamenčić.

U korpi nije bilo veša.

Kamičak u grudima joj je porastao kad je proverila Hejlinu četkicu za zube, pa umivaonik i tuš.

Sve suvo kao barut.

Kamen je još porastao kad je, trudeći se da u glasu ne pokazuje paniku, pozvala Teda. Još se povećao kad su se odvezli tamo gde se održava kapitenski trening i saznali da se Hejli nije pojavljivala. Porastao je i pošto je Marša pozvala Hejline drugarice a Ted odaslao gomile mejlova – pa kad niko nije znao gde je Hejli. Uvećao se kad su pozvali mesnu policiju, gde su, uprkos Maršinom i Tedovom negodovanju, smatrali da je Hejli pobešla od kuće, kao što deca umeju da urade kad hoće da se istutnje. Porastao je četrdeset osam sati kasnije kad je pozvan FBI. Porastao je kad ni posle nedelju dana nije bilo ni traga ni glasa od Hejli.

Kao da ju je zemlja progutala.

Prošao je mesec. Ništa. Zatim dva meseca. Ni reči. A onda napokon, pošto je prošlo tri meseca, čuli su reč – i kamen koji je Marši rastao u grudima, od kojeg nije mogla da diše niti noću da spava, prestao je da raste.

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

Tri meseca kasnije

„KUNETE LI SE da ćete govoriti istinu, samo istinu i ništa osim istine, tako vam Bog pomogao?“

Vendi Tajns se zaklela, zauzela mesto za svedoka i pogledala oko sebe. Imala je osećaj da je na pozornici, pa iako je kao televizijski izveštač na to donekle navikla, sada joj je zbog toga bilo neprijatno. U publici je videla roditelje žrtava Dena Mersera. Četiri porodice. Bili su u sudnici svakog dana. U početku su donosili slike svoje dece, naravno one pristojne slike, držali ih podignute, ali im je sudija Hauard to zabranila. Sad su sedeli u tišini, posmatrali i nekako je to bilo još strašnije.

Sedište joj je bilo neudobno. Vendi se bolje namestila, prekrstila noge, onda ih opet spustila, pa čekala.

Ustade Fler Hikori, branilac poznatih ličnosti, a Vendi se ponovo upita otkud Den Merser može njega da priušti. Kao i uvek, Fler je na sebi imao sivo odelo sa širokim ružičastim prugama, ružičastu košulju i ružičastu kravatu. Prošetao se prostorijom najblaže rečeno „teatralno“, ali tako nešto bi pre

uradio Liberače da je ikad imao hrabrosti da se tako razmeće.

„Gospođice Tajns“, počeo je prijatno se osmehujući. To je bilo sasvim u njegovom stilu. Jeste, bio je gej, ali u sudu se ponašao kao Harvi Firstin u kožnim pantalonama kad maše rukama poput Lajze. „Zovem se Fler Hikori. Dobro vam jutro.“

„Dobro jutro“, odvrati ona.

„Vi radite za odvratni senzacionalistički televizijski program *Uhvaćen na delu*, je li to tačno?“

Tužilac, izvesni Li Portnoj, dobaci: „Prigovor. To je televizijski program. Nema dokaza koji potkrepljuju iskaz da je taj program bilo odvratno bilo senzacionalistički.“

Fler se osmehnu. „Hoćete li da vam iznesem dokaze, gospodine Portnoju?“

„Nema potrebe“, presekla ga je sudija Lori Hauard već umornim glasom. Zatim se okrenu Vendi. „Molim vas odgovorite na pitanje.“

„Više ne radim na toj emisiji“, odgovori Vendi.

Fler se načini kao da ga to iznenađuje. „Ne radite? Ali radili ste?“

„Jesam.“

„I šta se dogodilo?“

„Emisija je skinuta s programa.“

„Zbog slabe gledanosti?“

„Ne.“

„Zaista? Zbog čega onda?“

Portnoj se oglasi: „Časni sude, svi znamo zbog čega.“

Lori Hauard klimnu glavom. „Krenite dalje, gospodine Hikori.“

„Znate mog klijenta Dena Mersera?“

„Da.“

„Njemu ste provalili u kuću, je li tako?“

Vendi pokuša da mu izdrži pogled, potrudi se da ne izgleda kao krivac, šta god to značilo. „To nije sasvim tačno, nisam.“

„Niste? Pa, draga moja, želim da budemo precizni koliko je to u ljudskoj moći, zato hajde da se vratimo unazad.“ On prođe sudnicom kao da je modna pista u Milanu. Čak je bio toliko drzak da se smeši porodicama žrtava. Većina njih ga nije pogledala, ali jedan otac – Ed Grejson – sebao je očima na njega. Fleru to kao da nije zasmetalo.

„Kako ste upoznali mog klijenta?“

„Naišao je na mene u čet-rumu.“

Fler diže obrve do neba. „Zaista?“ Kao da je to nešto najzanimljivije što je ikad čuo. „U kakvom čet-rumu?“

„Čet-rumu koji posećuju deca.“

„A vi ste bili u tom čet-rumu?“

„Da.“

„Vi niste dete, gospođice Tajns. Hoću da kažem, možda niste po mom ukusu, ali čak i ja vidim da ste sasvim sočna odrasla žena.“

„Prigovor!“

Sudija Hauard uzdahnu. „Gospodine Hikori?“

Fler se nasmeši i mahnu u znak izvinjenja. S tim je samo Fler uspevao da prođe. „Nego, gospođice Tajns, dok ste bili u tom čet-rumu, pretvarali ste se da ste maloletna devojčica, je li to tačno?“

„Jeste.“

„Tad ste se upuštali u razgovore koji su smišljeni da namame muškarce da pozele seks s vama, da li je i to tačno?“

„Nije.“

„Kako to?“

„Uvek sam njima prepuštala prvi korak.“

Fler zavrte glavom i coknu jezikom. „Da sam dobijao po dolar svaki put kad sam rekao isto to...“

Sudnicom minu sporadičan tih smeh.

Sudija reče: „Gospodine Hikori, imamo zapisnike. Možemo da ih pročitamo i sami odlučimo.“

„Odlično rečeno, časni sude, hvala vam.“

Vendi se zapita zbog čega Den Merser nije tu, ali verovatno je to jasno. Ovo je ročište za procenjivanje dokaza, stoga nije potrebno da i on prisustvuje. Fler Hikori se trudio da ubedi sudiju kako treba odbaciti onaj užasni, odvratni i mučni materijal koji je policija pronašla na Merserovom računaru i posa-krivan na sve strane po njegovoj kući. Ako mu to uspe – a svi su se slagali da je to teško izvodljivo – slučaj protiv Dena Mersera verovatno će pasti i jedan bolesni grabljivac će se ponovo naći na slobodi.

„Uzgred“, okrenu se Fler ponovo prema Vendi, „otkud znate da je moj klijent bio vaš sagovornik na internetu?“

„U početku nisam znala.“

„O? S kim ste mislili da razgovarate?“

„Nisam znala ime. To je normalno. U tom trenutku sam tek znala da je to neki tip koji maloletnice mami na seks.“

„Kako ste to znali?“

„Molim?“

Fler napravi u vazduhu navodnike. „’Maloletnice mami na seks’, kako vi kažete. Kako ste znali da to radi čovek s kojim se dopisujete?“

„Kao što sudija reče, gospodine Hikori, pročitajte zapisnike.“

„O, pročitao sam ih. I znate li šta sam zaključio?“

Na ovo Li Portnoj skoči. „Prigovor. Ne zanima nas šta je gospodin Hikori zaključio. Ne svedoči on ovde.“

„Prigovor se prihvata.“

Fler se vrati do svog stola da prelista beleške. Vendi pogleda galeriju. To joj je davalo odlučnost. Ti ljudi tamo su mnogo propatili. Vendi im pomaže da dođu do pravde. Koliko god bila prezasićena ili tvrdila da joj je to posao, ipak joj je to mnogo značilo – dobro koje čini. No kad je ukrstila pogled s Edom Grejsonom, u njegovim očima je videla nešto što joj se nije

dopalo. Nešto gnevno u njegovom upornom pogledu. Možda čak izazovno.

Fler spusti papire. „Elem, gospođice Tajns, dozvolite da to ovako formulišem: ako bi ove zapisnike čitao neko razuman, bi li svakako, bez sumnje, zaključio da je jedan od sagovornika sočna tridesetšestogodišnja novinarka...“

„Prigovor!“

„...ili bi zaključio da to piše trinaestogodišnjakinja?“

Vendi zausti nešto da kaže, pa zatvori usta. Sudija Hauard je podstače: „Možete da odgovorite.“

„Ja sam se pretvarala da sam trinaestogodišnjakinja.“

„A“, reče Fler, „ko nije?“

„Gospodine Hikori“, upozori ga sudija.

„Oprostite, časni sude, nisam mogao da odolim. Pa, gospođice Tajns, kad bih samo čitao te poruke, ne bih znao da se pretvarate, je li tako? Mislio bih da ste zaista trinaestogodišnjakinja.“

Li Portnoj podiže ruke. „Ima li tu pitanja?“

„Evo stiže, slatkišu, zato dobro slušaj: da li je te poruke napisala devojčica od trinaest godina?“

„Već je pitano i već odgovoreno, časni sude.“

Fler reče: „Odgovorite jednostavno sa da ili ne. Je li autor poruka trinaestogodišnjakinja?“

Sudija Hauard glavom dade znak Vendi da odgovori.

„Nije“, reče Vendi.

„Zapravo, kao što ste rekli, vi ste se pretvarali da ste trinaestogodišnjakinja, je li to tačno?“

„Tačno je.“

„I koliko vam je poznato, čovek s druge strane pretvarao se da je odrasli muškarac koji traga za seksom s maloletnicom. Koliko je vama poznato, mogli ste se dopisivati i s albino kaluđericom koja ima herpes, tačno?“

„Prigovor.“

Vendi ukrsti pogled s Flerom. „Albino kaluđerica koja ima herpes ne pojavljuje se u kući jednog deteta zbog seksa.“

No Flera to nije zaustavilo. „Koja bi to kuća bila, gospođice Tajns? Kuća u kojoj ste postavili svoje kamere? Recite mi, živi li tamo neka maloletnica?“

Vendi ne odgovori.

„Molim vas odgovorite na pitanje“, reče sudija.

„Ne.“

„Ali vi ste bili tamo, je l' tačno? Možda je onaj ko je bio na drugoj strani internet veze – a mi uopšte ne znamo ko je to bio – video vaše vesti.“ Fler je izgovorio reč „vesti“ kao da i ona sama ima neprijatan ukus. „Video vaš program i rešio da zaigra na tu kartu kako bi upoznao sočnu tridesetšestogodišnju televizijsku zvezdu. Zar je to nemoguće?“

Portnoj ustade. „Prigovor, časni sude. Ovo je tema za protu.“

„Sasvim tačno“, reče Fler. „Ovde možemo da raspravljamo o očiglednom slučaju pogrešnog navođenja.“ Opet se okrenu Vendi. „Ostanimo pri večeri sedamnaestog januara, hoćemo li? Šta se dogodilo pošto ste se suočili s mojim klijentom u kući-klopki?“

Vendi pričekala da tužilac prigovori zbog reči „klopka“, ali ovaj je verovatno smatrao da je već dovoljno učinio. „Vaš klijent je pobegao.“

„Kad ste vi iskočili s kamerama, reflektorima i mikrofoni-
ma, je li tako?“

Ona opet pričekala prigovor pre nego što odgovori: „Da.“

„Recite mi, gospođice Tajns, da li tako reaguje većina muškaraca koji dođu u vašu kuću-klopku?“

„Ne. Oni uglavnom ostaju i trude se da objasne.“

„A je li većina tih muškaraca proglašena krivim?“

„Jeste.“

„A moj klijent se ponašao drugačije. Zanimljivo.“

Portnoj opet ustade. „Možda je gospodinu Hikoriju ovo zanimljivo. Nama njegove smicalice...“

„Da, dobro, povlačim“, reče Fler kao da ga to gnjavi. „Opustite se, tužioče, ovde nema porote. Zar ne verujete da će gospođa sudija prozreti moje 'smicalice' i bez vaše pomoći?“ On namesti manžetu. „Dakle, gospođice Tajns, uključili ste kamere i reflektore i iskočili sa svojim mikrofonom, a Den Merser je pobegao, to je vaše svedočenje?“

„Jeste.“

„Šta ste onda uradili?“

„Rekla sam producentima da krenu za njim.“

Fler se navodno zaprepasti. „Jesu li vaši producenti policajci, gospođice Tajns?“

„Nisu.“

„Smatrate li kako privatna lica treba da se upuštaju u jur-njavu za sumnjivima bez pomoći policije?“

„S nama je bio jedan policajac.“

„Molim vas.“ Hikori je pogleda sumnjičavo. „Vaša emisija je čist senzacionalizam. Najgori vid bednog tabloida...“

Vendi ga prekide. „Gospodine Hikori, mi smo se davno upoznali.“

Ovo ga uspori. „Jesmo li?“

„Kad sam bila pomoćnik producenta u emisiji *Tekući slučaj*. Pozvala sam vas kao stručnjaka u suđenju Robertu Blejku za ubistvo.“

On se okrenu publici i duboko se pokloni. „Znači, dame i gospodo, ustanovili smo činjenicu da sam ja medijska kurva. *Touché*.“ Začu se nov talas smeha. „Ipak, gospođice Tajns, hoćete li da kažete sudu kako su snage reda i zakona bile sklone vašim novinarskim bezvezarijama do te mere da su sarađivale?“

„Prigovor.“

„Dozvoliću ovo.“

„Ali, časni sude...“

„Prigovor se odbija. Sedite, gospodine Portnoju.“

Vendi reče: „Imamo veze s policijom i tužilaštvom. Važno nam je da budemo na pravoj strani zakona.“

„Tako. Znači radili ste zajedno sa snagama reda i zakona?“

„Ne, zapravo, nismo.“

„Šta je onda, gospođice Tajns? Jeste li čitavo to postavljanje klopke odradili sami, bez znanja i saradnje sa snagama reda i zakona?“

„Ne.“

„Dobro, u redu. Jeste li se obratili policiji i tužilaštvu u vezi s mojim klijentom pre te večeri sedamnaestog januara?“

„Da, bili smo u vezi sa tužiocem.“

„Divno, hvala vam. Nego, rekli ste kako ste naveli producente da jure mog klijenta, je li tako?“

„Nije se tako izrazila“, reče Portnoj. „Rekla je da 'krenu za njim'.“

Fler pogleda Portnoja kao da nikad nije video dosadnijeg komarca. „Da, u redu, svejedno – jure, krenu za njim, neki drugi put možemo raspraviti o razlici u izrazima. Kad je moj klijent pobjegao, gospođice Tajns, kuda ste vi otišli?“

„Do njegove kuće.“

„Zašto?“

„Pretpostavila sam da će se Den Merser kad-tad pojaviti tamo.“

„Znači, čekali ste ga kod njegove kuće?“

„Da.“

„Jeste li ga čekali napolju?“

Vendi se uzvrpolji. Sad stižu na ono nezgodno. Pogleda lica okupljenih, pa se zadržava na očima Eda Grejsona, čiji je devetogodišnji sin bio među prvim žrtvama Dena Mersera. Osećala

je težinu njegovog pogleda kad je rekla: „Videla sam da gori svetlo.“

„U kući Dena Mersera?“

„Da.“

„Baš čudno“, reče Fler vrlo zajedljivo. „Nikad, baš nikad nisam čuo da neko ostavi svetlo kad nije kod kuće.“

„Prigovor!“

Sudija Hauard je uzdahnula. „Gospodine Hikori.“

Fler nije mrdao pogled s Vendi. „I šta ste vi uradili, gospođice Tajns?“

„Kucnula sam na vrata.“

„Je li vam moj klijent otvorio?“

„Nije.“

„Je li vam iko otvorio?“

„Nije.“

„Šta ste onda uradili, gospođice Tajns?“

Vendi pokuša da ostane vrlo mirna kad reče sledeće: „Učinilo mi se da sam kroz prozor videla neki pokret.“

„Učinilo vam se da ste videli neki pokret“, ponovi Fler. „Tja, tja, da li ste mogli izabrati neodređenije reči?“

„Prigovor!“

„Povlačim. I šta ste onda uradili?“

„Uhvatila sam kvaku. Vrata nisu bila zaključana. Otvorila sam ih.“

„Zaista? Zbog čega ste to uradili?“

„Bila sam zabrinuta.“

„Zbog čega zabrinuti?“

„Bilo je slučajeva kad su pedofili dizali ruku na sebe pošto su uhvaćeni.“

„Ma nije valjda? I tako ste se zabrinuli da bi vaša zamka mogla navesti mog klijenta da počini samoubistvo?“

„Da, tako nekako.“

Fler stavi šaku na grudi. „Dirnut sam.“

„Časni sude!“, povika Portnoj.

Fler mu ponovo odmahnu. „Znači hteli ste da spasete mog klijenta?“

„U tom slučaju, da, želela sam da ga sprečim.“

„U svojim ste emisijama koristili reči poput 'perverznejak', 'psihopata', 'izvitopereni', 'čudovišni' i 'đubre' kako biste opisali one kojima postavljate klopke, je li to tačno?“

„Da.“

„A danas svedočite kako ste bili spremni da provalite u njegovu kuću – zapravo, da prekršite zakon – kako biste spasli život mom klijentu?“

„Pretpostavljam da možete tako reći.“

Njegov glas ne samo što je bio natopljen zajedljivošću već kao da se u njoj danima marinirao: „Kako je to plemenito.“

„Prigovor!“

„Nisam bila plemenita“, reče Vendi. „Želim da takvi ljudi budu privedeni pravdi i da porodice žrtava dobiju zadovoljenje. Samoubistvo je izvrđavanje.“

„Tako. I šta se dogodilo kad ste provalili u kuću mog klijenta?“

„Prigovor“, reče Portnoj. „Gospođica Tajns je rekla da vrata nisu bila zaključana...“

„Da, u redu, ušla, provalila, šta god se više sviđa gospodinu s druge strane“, reče Fler podbočivši se. „Samo prestanite da nas prekidate. Šta se dogodilo, gospođice Tajns, kad ste *ušli*“, ponovo naglasi ovu reč preko svake mere, „u kuću mog klijenta?“

„Ništa.“

„Moj klijent nije digao ruku na sebe?“

„Ne.“

„Šta je radio?“

„Nije bio tamo.“

„Je li ikog bilo unutra?“

„Ne.“

„A onaj 'pokret' koji ste primetili?“

„Ne znam.“

Fler klimnu glavom pa se prošeta još malo. „Posvedočili ste da ste se odvezli do kuće mog klijenta gotovo odmah pošto je on pobjegao i pošto su ga pojurili vaši producenti. Jeste li zaista mislili da je imao vremena da stigne kući i prione na samoubistvo?“

„On bi trebalo da zna najbrži put a imao je i prednost. Da, mislila sam da je imao vremena.“

„Tako. Ali niste bili u pravu, zar ne?“

„U čemu?“

„Moj klijent nije otišao pravo kući, je li tako?“

„Nije, tako je.“

„Ali vi ste ušli u kuću gospodina Mersera – pre nego što je stigao bilo on, bilo policija, tačno?“

„Samo nakratko.“

„Koliko je to samo nakratko?“

„Nisam sigurna.“

„Pa, morali ste da proverite svaku prostoriju, zar ne? Da se uverite kako se ne ljulja s neke grede okačen o kaiš ili tako nešto, je li tako?“

„Proverila sam jedino onu prostoriju u kojoj je gorelo svetlo. Kuhinju.“

„Što znači da ste morali da prođete barem kroz dnevnu sobu. Recite mi, gospođice Tajns, šta ste radili pošto ste otkrili da moj klijent nije kod kuće?“

„Izašla sam i čekala.“

„Šta ste čekali?“

„Da dođe policija.“

„Je li došla?“

„Jeste.“

„I imali su nalog za pretres kuće mog klijenta, je li tako?“

„Jeste.“

„Iako shvatam da su vam namere bile plemenite kad ste provalili u kuću mog klijenta, zar nimalo niste bili zabrinuti kako ćete održati svoj slučaj postavljanja klopke?“

„Ne.“

„Od emisije sedamnaestog januara obavili ste opsežnu istragu prošlosti mog klijenta. Osim onoga što je policija te večeri našla u njegovoj kući, jeste li otkrili ikakav čvrst dokaz o nezakonitim radnjama?“

„Još nismo.“

„Shvatiću to kao ne“, reče Fler. „Ukratko, bez dokaza što ih je policija našla tokom pretresa, vi nemate ništa čime biste povezali mog klijenta s nečim nezakonitim, je li tako?“

„Pojavio se te večeri u onoj kući.“

„U kući-klopki u kojoj nije živela maloletna devojčica. Znači da se, u stvari, čitav vaš slučaj, gospođice Tajns, i vaša, ehm, reputacija, zasnivaju na materijalu nađenom u kući mog klijenta. Bez njega nemate ništa. Ukratko, imali ste mogućnosti i motiva da podmetnete te dokaze, zar ne?“

Na to Li Portnoj skoči. „Časni sude, ovo je smešno. Ovu tvrdnju treba porota da razmotri.“

„Gospođica Tajns je priznala da je nezakonito, bez naloga, ušla u kuću“, reče Fler.

„Dobro“, odvratila Portnoj, „to je tereti za zločin provale i ulaska u tuđ posed ako mislite da to možete dokazati. A ako gospodin Hikori želi da iznosi besmislene teorije o albino kaluđericama ili podmetnutim dokazima, to je takođe njegovo pravo – tokom suđenja. Sa porotom u sudnici. A tad ću ja izneti dokaze kojima ću pokazati kako su mu teorije besmislene. Zato i postoje sudnice i suđenja. Gospođica Tajns je privatno lice – a privatna lica se ne mere istim standardima kao sudski činovnici.“

Časni sude, ne možete odbaciti računar i slike. Oni su pronađeni prilikom zakonitog pretresa s overenim nalogom. Neke od onih mučnih fotografija bile su sakrivene u garaži i iza police s knjigama – gospođica Tajns jednostavno nije imala prilike da ih podmetne za svega nekoliko minuta koliko je bila u kući.“

Fler zatrese glavom. „Vendi Tajns je provalila u kuću iz, najblaže rečeno, sumnjivih razloga. Upaljeno svetlo? Pokret? Molim vas. Uz to je imala jak motiv da podmetne dokaze, kao i mogućnost – a raspolagala je saznanjem da će kuća Dena Mer-sera biti ubrzo pretresena. Ovo je gore od plodova otrovnog drveta. * Sav dokazni materijal nađen u kući treba da se odbaci.“

„Vendi Tajns je privatno lice.“

„To joj ovde ne daje određene ruke. Mogla je lako da podmetne laptop i one fotografije.“

„Tu tvrdnju možete predstaviti poroti.“

„Časni sude, pronađeni materijal je neobično štetan. Prema sopstvenom svedočenju, gospođica Tajns je ovde očito više nego privatno lice. Nekoliko puta sam je pitao o povezanosti sa tužilaštvom. Sama je priznala da je njihov agent.“

Li Portnoj pocrvene. „To je smešno, časni sude. Da li sad treba svakog novinara koji radi na nekoj priči o zločinu smatrati agentom zakona?“

„Prema sopstvenom priznanju, Vendi Tajns je blisko sarađivala s vašom kancelarijom, gospodine Portnoju. Mogu da zatražim od zapisničara da nam pročita deo u kojem se pominje policajac na licu mesta i činjenica da je bila u vezi s tužilaštvom.“

„To je ne čini zvaničnim službenikom.“

„U pitanju je tumačenje reči i gospodin Portnoj to zna. Bez Vendi Tajns njegoa kancelarija ne bi imala slučaj protiv mog klijenta. Čitav njihov slučaj – svi zločini za koje je sad moj

* Pravnička metafora u SAD za dokaze do kojih se došlo nelegalnim putem. (Prim. prev.)

klijent optužen – ishode iz pokušaja gospođice Tajns da postavi klopku. Bez njenog učešća uopšte se ne bi ni izdavao nikakav nalog.“

Portnoj priđe sudijskom stolu. „Časni sude, gospođica Tajns je mogla u početku da iznese slučaj našoj kancelariji, ali po tim merilima, svaki svedok ili strana koja se žali i ponudi svoje usluge može biti smatrana agentom...“

„Dovoljno sam čula“, reče sudija Hauard. Udari čekićem i ustade. „Sutra ćete dobiti moju presudu.“

DRUGO POGLAVLJE

„E^{PA}“, reče Vendi Portnoju u hodniku, „ovo je prošlo grozno.“

„Sudija neće odbaciti dokaze.“

Vendi nije bila uverena u to.

„Na izvestan način to je dobro“, nastavi on.

„Kako to mislite?“

„Ovaj slučaj je isuviše čuven da bi se odbacili dokazi“, reče Portnoj pokazujući na advokata odbrane. „Fler nam je tamo jedino pokazao svoju strategiju za suđenje.“

Ispred njih je Džena Viler, bivša žena Dena Mersera, odgovarala na pitanja novinara konkurentne TV stanice. Čak i kad su se nagomilali dokazi protiv Dena Mersera, Džena je uporno podržavala bivšeg muža i tvrdila kako optužbe protiv njega mora da su lažne. Taj stav, u Vendinim očima podjednako vredan divljenja ali i naivan, u varoši je od Džene napravio pariju.

Iza nje je Fler Hikori govorio pred nekoliko novinara. Naravno, oni su ga obožavali – kao i Vendi dok je izveštavala s njegovih parnica. On je razmetljivost podigao na nov nivo. No sad kad se ona nalazi na strani ispitivanih, zaista vidi kako razmetljivost može biti bliska s nemilosrdnošću.